Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ivanec, Ul. Ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: P-856/2019-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sucu Draženku Jakopoviću, kao sucu pojedincu, na prijedlog više sudske savjetnice Valentine Kovačić, u pravnoj stvari tužitelja Željko Horvat, Kneginec Gornji, Toplička 168, OIB: 38026015662, kojeg zastupa punomoćnik Marko Hreljac iz Varaždina protiv tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kojeg zastupa punomoćnik Zlatko Knezović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Knezović& partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne rasprave 9. listopada 2026., održane u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu i uručenje presude 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Željko Horvat, Kneginec Gornji, Toplička 168, OIB: 38026015662 zakonske zatezne kamate:

- na iznos 4,14 EUR od 30. travanj 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 4,14 EUR od 31. svibanj 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 4,14 EUR od 30. lipanj 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 4,14 EUR od 31. srpanj 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 4,14 EUR od 31. kolovoz 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 4,14 EUR od 30. rujan 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 4,14 EUR od 31. listopad 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 30. studeni 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. prosinac 2008. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. siječanj 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 28. veljača 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. ožujak 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 30. travanj 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. svibanj 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 30. lipanj 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. srpanj 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. kolovoz 2009. pa do 30. rujna 2015.,

- na iznos 10,51 EUR od 30. rujan 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. listopad 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 30. studeni 2009. pa do30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. prosinac 2009. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. siječanj 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 28. veljača 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. ožujak 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 30. travanj 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. svibanj 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 30. lipanj 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. srpanj 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 10,51 EUR od 31. kolovoz 2010. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 4,09 EUR od 31. kolovoz 2011. pa do30. rujna 2015.,
- na iznos 34,14 EUR od 30. rujan 2011. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. listopad 2011. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. studeni 2011. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. prosinac 2011. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. siječanj 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 29. veljača 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. ožujak 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. travanj 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. svibanj 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. lipanj 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. srpanj 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. kolovoz 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. rujan 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. listopad 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. studeni 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. prosinac 2012. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. siječanj 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 28. veljača 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. ožujak 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. travanj 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. svibanj 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. lipanj 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. srpanj 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. kolovoz 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. rujan 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. listopad 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. studeni 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. prosinac 2013. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. siječanj 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 28. veljača 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. ožujak 2014. pa do 30. rujna 2015.,

- na iznos 51,39 EUR od 30. travanj 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. svibanj 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. lipanj 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. srpanj 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. kolovoz 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. rujan 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. listopad 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. studeni 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. prosinac 2014. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. siječanj 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 28. veljača 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. ožujak 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. travanj 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. svibanj 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. lipanj 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. srpanj 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 31. kolovoz 2015. pa do 30. rujna 2015.,
- na iznos 51,39 EUR od 30. rujan 2015. pa do 30. rujna 2015.,

po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., a od 01. kolovoza 2015. godine do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtjev tužitelja Željko Horvat, Kneginec Gornji, Toplička 168, OIB: 38026015662 za isplatu glavnice u iznosu od 2.756,15 eura kao i zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose iz točke I. izreke ove presude za razdoblje od 1. listopada 2015. do isplate.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 naknaditi tužitelju Željko Horvat, Kneginec Gornji, Toplička 168, OIB: 38026015662 trošak parničnog postupka u iznosu od 1.703,08 eura sa zakonskim zateznim kamatama na taj iznos počevši od 30. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja Željko Horvat, Kneginec Gornji, Toplička 168, OIB: 38026015662 za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 147,56 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 11. lipnja 2019. protiv tuženika podnio tužbu pred ovim sudu i radi isplate iznosa od 1.402,30 eura/10.565,64 kuna sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja mjesečnih rata do isplate.

2. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s pravnim prednikom tuženikom (Hypo Alpe Adria Bank d.d.) 18. siječnja 2005. sklopio Ugovor o kreditu broj 136-18/2005-1, a ujedno je 5. veljače 2016. s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u eurima, a sve temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15).

2.1. Navedenim ugovorom o kreditu od 18. siječnja 2005. tužitelj je tuženiku odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 30.700,00 CHF (članak 2. Ugovora o kreditu). Ugovorena je kamatna stopa na dan sklapanja ugovora od 5,25% godišnje, ali promjenjiva (članak 3. Ugovora o kreditu). Upravo te dvije odredbe ugovora o kreditu su prema mišljenju tužitelja ništetne jer navedenim odredbama nisu precizno određeni uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se promjena veže, dakle sve ovisi samo o odluci jednog ugovaratelja i to tuženika što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Navedene odredbe su ništetne temeljem odredbe članka 322. Zakona o obveznim odnosima. Uz navedeno tužitelj se poziva i na presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda broj Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. u odnosu na tuženika i na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., ali i na presudu Suda Europske unije C-118/17

2.2. Prilikom postavljanja tužbenog zahtjeva na isplatu tužitelj je izvršio izračun više plaćenog uz primjenu kamatne stope ugovorene na dan isplate kredita i tečaja švicarskog franka na dan isplate kredita pritom je obuhvatio razdoblje od isplate kredita do prihvaćanja konverzije te je u svom izračunu uračunao i na taj način priznao tuženiku iznos koji mu je tuženik priznao u konverziji i to u visini od 2.518,90 kuna te utvrdio iznos postojeće pretplate zbog ugovorene ništetne ugovorne odredbe o promjeni kamatne stope sukladno odluci tuženika i ništetne ugovorne valutne klauzule u švicarskom franku u visini od 10.565,64 kuna.

3. U odgovoru na tužbu (list 51-100 spis) tuženik je u cijelosti osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.

3.1. Tuženik je istaknuo prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za podnošenje kondemnatorne tužbe, prigovor zastare, neosnovanost pozivanja tužitelja na presudu iz "kolektivnog spora", ugovaranje valutne klauzule izričito je bilo dozvoljeno članka 22. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima, odredba o valutnoj klauzuli je uočljiva, jasna, razumljiva i nije nepoštena, također odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi je valjana i nije ništetna.

4. Tijekom postupka sud je pročitao dokumentaciju u spisu i to: Ugovor o kreditu broj 136-18/25 od 18. siječnja 2005.(list 8-12 spisa), obavijest tuženika o promjenama kamatnih stopa po kreditu (list 13 i 34 spisa), pregled prometa po kreditu (list 14-22 i 38-40 spisa), otplatni plan za kredit (list 23-25 spisa), specifikaciju uplata (list 26-29 i 40 spisa), aneks uz ugovor o kreditu (list 30-33 spisa), otplatni plan za kredit nakon konverzije (list 35 - 37 spisa), popis kamatnih stopa banaka na kunske kredite bez valutne klauzule, izračun konverzije, obavijest o promjeni kamatne stope od 5. prosinca 2018., 5 prosinca 2019., 4. prosinca 2017., 2. lipnja 2017., 14. prosinca 2016., 14. lipnja 2016., 13. rujna 2011., 5. studenog 2010., 27. listopada 2008, obavijest o provedenoj konverziji i obavijest o parametrima kamatne stope (navedene isprave nalaze se u omotnici (list 594-643) iza podneska tuženika od 21. siječnja 2021. Uz navedeno sud je u svrhu dokazivanja saslušao tužitelja (list 738-739 spisa) te je proveo dokaz financijskim vještačenjem nakon čega je vještakinja Natalija Jambrečić dostavila sudu nalaz i mišljenje (list 693-712 spisa). Stranke su tijekom postupka dostavljale sudu brojnu praksu drugostupanjskih sudova, Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Ustavnog suda Republike Hrvatske i Suda Europske unije u prilog svojim činjeničnim i pravnim stavovima kao i stručne članke. Druge dokazne prijedloge sud nije proveo jer je provođenjem saslušanja tužitelja i financijskog vještačenja činjenično stanje u dovoljnoj mjeri utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

5. Predmet spora (iz tužbe) je zahtjev za povratom iznosa plaćenih na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostranoj izmjeni redovne kamate sadržanih u članku 2. i 3. Ugovora o kreditu sklopljenog 18. siječnja 2005. u iznosu od 1.402,30 eura sa zakonskim zateznim kamatama od plaćanja mjesečnih rata tuženiku do isplate. U odnosu na taj Ugovor o namjenskom kreditu stranke su 5. veljače 2006. zaključile Dodatak ugovoru o kreditu kojim su konvertirali ugovor o kreditu od 18. siječnja 2005. u kredit sa valutnom klauzulom u eurima i sa kamatnom stopom određeno strukturiranom. Zahtjev tužitelja utemeljen je na tvrdnji tužitelja da je riječ o nepoštenim ugovornim odredbama sadržanim u potrošačkom kreditu te na tvrdnji da sklapanje dodatka ugovora o kreditu nema utjecaja na osnovanost njegovog kondemnatornog zahtjeva.

5.1. Ovdje valja reći da je tužitelj nakon provedenog financijskog vještačenja, podneskom od 29. rujna 2026. (list 733-736 spisa) uskladio tužbeni zahtjev sa rezultatom vještačenja na način da je zatražio isplatu u iznosu od 2.756,15 eura sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose od do isplate. Tako postavljeni tužbeni zahtjev je veći od prvotno postavljenog tužbenog zahtjeva iz tužbe što predstavlja preinaku tužbe u smislu odredbe članka 191. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje - ZPP) koju je sud dozvolio radi konačnog rješenja odnosa među parničnim stranaka raspravnim rješenjem od 9. listopada 2026.

6. Između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o kreditu 18. siječnja 2005. kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje kunsku protuvrijednost iznosa od 30.700,00 chf, da su stranke 5. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN

102/15; dalje: ZID ZPK/15). Nije sporno ni to da je tuženik priznao tužitelju sve uplate po navedenom kreditu od početka ugovornog odnosa do 30. rujna 2015. i da mu je utvrđena preplata nakon konverzije, a nije sporno niti da je tuženik pravni slijednik kreditora.

6.1. Sporno je pravno pitanje je li sklapanje Dodatka Ugovoru od 5. veljale 2016. ima utjecaj na tužiteljev kondemnatorni zahtjev za isplatu pretplate koja nije priznata u konverziji konkretno je li provedenom konverzijom tužitelj izgubio pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 5,25% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja švicarskog franka koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Dodatku Ugovoru o kreditu. Nadalje, sporno je pitanje zastare tražbine tužitelja, je li se presude na koje se poziva tužitelj mogu primijeniti na konkretni predmet, je li tužitelj potrošač, postojanje pravnog interesa, tijek zakonskih zateznih kamata kao i visina tužbenog zahtjeva.

6.2. Glede pitanja postojanja pravnog interesa tužitelja, Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-2868/18-2 od 12. veljače 2019. zauzeo stajalište da tužitelj u ovakvim parnicama ima pravni interes.

7. . Pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u švicarskom franku i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi je prethodno pitanje o kojem, između ostalog, ovisi tužiteljevo pravo na isplatu preplaćenog iznosa kojeg u tužbi traži.

7.1. Prema čl. 81. st. 1., st. 2., st. 3. i st. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03, dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava, pri čemu ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

7.2. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je između ostalog i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna

kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promijenjena u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku promjene stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa sve na štetu potrošača.

7.3. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih i ovdje tuženika kao banke, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik kao banka potrošače u cijelosti informirala o svim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve to isključivo na štetu potrošača. Također je točkom 9. izreke presude naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti navedena presuda.

7.4. Valja reći da je i u presudi i rješenju poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio da se odbija kao neosnovana revizija, između ostalih i ovdje tuženika kao tuženika iz kolektivne tužbe protiv drugostupanjske presude, u dijelu kojim je utvrđeno da su te banke u određenim navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP-a u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09; dalje: ZZP/09).

7.5. Dakle, u ovome predmetu radi se o parnici koja tematski pripada velikom broju u bitnome istovjetnih parnica, a odnosi se i na pravna pitanja o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske već zauzeo relevantno pravno stajalište koje je primjenjivo i na ovaj predmet. Pritom ovaj sud polazi od nespornih utvrđenja gore navedenih sudova da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te ugovaranje plaćanja na način da je glavnica vezana za valutu u švicarskom franku bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, da se o tim odredbama sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, da potrošač na njihov sadržaj nije imao utjecaja, te je takvim ugovornim odredbama potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i

obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, prije svega ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava.

7.6. Sukladno čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

7.7. Sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Upravo se na spomenuta utvrđenja tužitelj i poziva u ovoj tužbi i na njima temelji tužbeni zahtjev.

7.8.Točno je da sve naprijed izloženo ne podrazumijeva automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Navedeno tuženik tijekom postupka ne dokazuje.

8. Sukladno odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022., uzimajući u obzir tvrdnju tuženika da je tužitelj bio informiran o svim bitnim parametrima za sklapanje ugovora, sud je proveo dokaz saslušanjem tužitelja.

8.1. Iz iskaza tužitelja saslušanog na ročištu od 9. listopada 2026. - koji ovaj sud nalazi vjerodostojnim, uzimajući u obzir da isti iskazuje životno, te je njegov iskaz ostalim provedenim dokazima – proizlazi: da je kredit kod tuženika uzeo radi kupnje obiteljske kuće, kredit u valuti švicarski franak ponuđen mu je od strane banke pri čemu mu je rečeno da mu je rata 30% manja za kredit u chf nego što bi to bilo za kredit u eurima, za termin valuta utočišta nije čuo i nije mu poznato da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj švicarskog franka kao što štiti tečaj kune, pregovarati s bankom nije mogao, u sastavljanju pisanog teksta ugovora o kreditu nije sudjelovao kao niti na izračun

konverzije. Stoga, kako iz navedenog iskaza ne proizlazi da bi tužitelj bio informiran o bitnim parametrima za sklapanje predmetnog ugovora i aneksa ugovora (a kako to tvrdi tuženik), niti da bi stranke pregovarale o odredbama ugovora, a tuženik ne dostavlja dokaze o suprotnom, to je propustio dokazati svoje tvrdnje.

8.2. Također, iz iskaza tužitelja sud zaključuje da je isti potrošač i da je namjena kredita bila potrošačka (kupnja obiteljske kuće). Napominje se da je potrošač, u smislu čl. 3. ZZP-a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Kako adaptacija kuće, zbog koje namjene je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu, a što proizlazi iz iskaza tužitelja te samog ugovora o kreditu, očito predstavlja svrhu koja nije namijenjena poslovnoj aktivnosti odnosno poduzetničkoj djelatnosti tužitelja, a tuženik ničime ne dokazuje suprotno, to proizlazi da je tužitelj u konkretnom pravnom odnosu djelovao kao potrošač.

9. Valja naglasiti da tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

10. U vrijeme podnošenja ove tužbe 11. lipnja 2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog Zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom članak 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba članka 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju članka 106. stavka 1. tog Zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. stavku 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

11. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu ranije istaknuta utvrđenja suda te činjenicu da se spomenute presude odnose i na tuženika, proizlazi da su ništetne sporne odredbe čl.

2. i 3. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i valutna klauzula vezana uz valutu chf.

12. Što se tiče tužiteljevog zahtjeva za isplatu valja reći da su stranke 5. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015), kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u euro. Navedeno je sud utvrdio uvidom u nalaz i mišljenje sudske vještakinje Natalije Jambrečić.

12.1. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom kreditu u eurima, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju strogih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Dodatka nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, 69/26, dalje – ZOO).

12.2. Slijedom navedenog, tražbina tužitelja za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi Ugovora o kreditu je podmirena, jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita, stoga zahtjev tužitelja za isplatu glavnice u iznosu od 2.756,15 eura nije osnovan pa je tužbeni zahtjev za taj iznos odbijen, o čemu je odlučeno u točki II. izreke presude. To je pravno shvaćanje podudarno s pravnim shvaćanjem izraženim u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev 586/2019-14 od 21. prosinca 2022., točka 32., Rev 925/2023-2 od 8. travnja 2025., točka 54.1.

13. Uz zatraženu glavnicu, tužitelj je zatražio zakonske zatezne kamate na pojedinačne mjesečne iznose utvrđene pretplate i to u razdoblju od dana plaćanja mjesečne obveze tuženika na plaćanje rate kredita do dana isplate (uređen tužbeni zahtjev u podnesku od 29. rujna 2026.) a sve kako je izračunala vještakinja Natalija Jamvbrečić na čiji matematički izračun stranke nisu imale prigovora i sud ga u cijelosti prihvaća. Odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je tuženik, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan vratiti zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa preplaćenog na ime jednostrano promjenjive redovne kamate i valutne klauzule.

14.1. Iz navedenog razloga, sud je u točki II. izreke presude dosudio tužitelju zakonske zatezne kamate na mjesečne pretplaćene iznose kako ih je izračunala vještakinja

Natalija Jambrečić u svom nalazu i mišljenju međutim samo za razdoblje od dana plaćanja tih iznosa tuženiku do 30. rujna 2015., dok je zahtjev tužitelja za plaćanje zakonske zatezne kamate odbijen za razdoblje od 1. listopada 2015. pa nadalje sve do plaćanja, o čemu je odlučeno u točki III. izreke presude.

15. Glede zahtjeva za naknadu troškova postupka, u predmetnom slučaju radi se o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-1014/18 od 20. listopada 2021., Odluka suda Europske unije C-224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske br. U-III-4029/2013 od 19. prosinac 2017.). Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice, a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice. Međutim u okolnostima konkretnog slučaja, u kojem tužitelj postavlja zahtjev za isplatu zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unio nepoštene ugovorne odredbe, obzirom na visinu troškova sukladno vrijednosti predmeta spora, troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi daleko veći od zateznih kamata koje su mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl. 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18. srpnja 2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26. rujna 2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o predmetu spora kakav je predmetni - osnovanost zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u chf koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

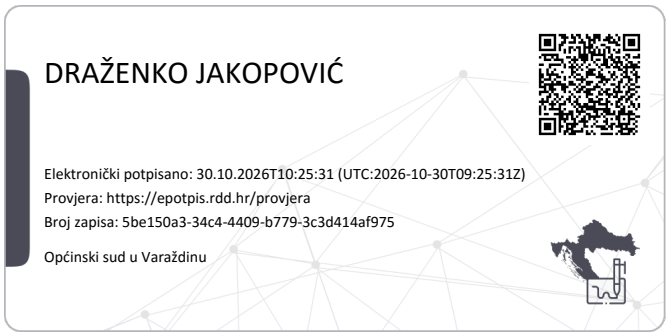
16.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i prema vrijednosti predmeta spora i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 200,00 eur, za sastav podnesaka od 29. rujna 2026. prema Tbr. 8. toč. 1. po 200,00 eur , te za zastupanje na ročištima 25. siječnja 2021., 5. prosinca 2025. i 9. listopada 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. po 200,00 eur svaki. Navedenom iznosu pribrojen je trošak poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 250,00 eura, trošak vještačenja u iznosu od 400,00 eur te trošak sudske pristojbe

na tužbu u iznosu od 53,08 eur, tako da ukupno trošak tužitelja iznosi 1.703,08 eura koji je dužan naknaditi tuženik tužitelju, o čemu je odlučeno u točki III. izreke presude.

16. Tužitelj je neosnovano zatražio trošak naknade za sudsku pristojbu na presudu u iznosu od 147,56 eura jer je tužitelj oslobođen plaćanja sudske pristojbe na presudu temeljem odredbe članka 11. stavak 1. točka 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj: 118/2018, 51/2023) pa je u tom dijelu odbijen zahtjev tužitelja, o čemu je odlučeno u točki IV. izreke presude.

Ivanec, 30. listopada 2026.

Sudac
Draženko Jakopović

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude, dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u pisanom obliku putem pošte, sustava e-komunikacije ili neposredno na sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:
1. tužitelj – e-oglasna ploča
2. tuženik – e-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088f-6ccab**

Kontrolni broj: **051bb-45c41-47594**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.